

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

25. ÚNORA 2007

Z obsahu:

Manželská dvojice jako vzor angažovaných laiků

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. února 2007
- strana 2 -

On setře všechny slzy z našich očí

Vytoužené obrazy
nebeského Jeruzaléma
- strana 4 -

O smyslu Apokalypsy

Apokalypsa je vyústěním
Pisma svatého - rozhovor
s velkým teologem
P. M.-D. Philippem
- strana 5 -

Umučení

- strana 6 -

Udělej ze svého života něco krásného

Ke kultuře neděle: předsín
krásy, která nás čeká
- strana 8 -

Modleme se společně

- strana 9 -

Ježíšův pohled

Životní příběh
Soni Cutronové,
která umřela v 17 letech
- strana 10 -

Výzvy fatimského poselství (91)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Krucifix v Neumünsterkirche
ve Würzburgu

A nyní mi dovol znovu tě obejmout, abys měla život ...

(K článku Umučení na str. 6)

Při novém vstupu do galerie portrétů prvních svědků křesťanské víry, jak jsme to začali před několika týdny, věnujme dnes pozornost jednomu manželskému páru. Jedná se o manžele Priscilu a Akvilu, kteří mají své místo v okruhu četných spolupra-

covníků kolem apoštola Pavla, jak jsem již krátce naznačil minulou středu. Na základě několika zpráv, které máme, tato dvojice manželů sehrála velmi aktivní roli v počátcích poveli-konoční církve.

Setkání s Pavlem

Jména Akvila a Priscila jsou latinská, ale muž a žena, kteří je nesou, jsou židovského původu. Alespoň Akvila pocházel zeměpisně z diaspory v severní Anatolii, která leží při Černém moři – dnes je to Turecko, zatímco Priscila, jejíž jméno se někdy objevuje zkráceně jako Priska, byla pravděpodobně Židovka pocházející z Říma (srov. Sk 18,2). Důvodem jejího příchodu do Korintu bylo pravděpodobně rozhodnutí císaře Klaudia vyhnat z Říma Židy, kteří se zde usadili. Římský historik Suetonius nám vypráví o této události, která znamenala vyhnání Židů, protože „provokovali shluky kvůli jakémusi Crestovi (srov. Životy dvanácti císařů, Klaudius, 25). Je vidět, že neznal dobře jméno, místo Christus napsal Cresto, a měl jen velmi matný pojem o tom, co se stalo. V každém případě byly zde nesvornosti uvnitř židovské komunity kolem otázky, zda Ježíš byl Kristus. A tyto problémy byly pro císaře záminkou, aby prostě všechny Židy z Říma vyhnal. Z toho je možno vyvodit, že dva manželé přijali křesťanskou víru

již v Římě ve 40. letech a nyní našli v Pavlovi někoho, kdo nejen sdílel stejnou víru, že Ježíš je Kristus, ale kdo byl také apoštol povoláný osobně zmrtvýchvstalým Pánem. První setkání je tedy v Korintě, kde ho přijímají do domu a pracují spolu s ním na výrobě sítí.

První křesťanské domácí chrámy

V další době se Priscila a Akvila přenesou do Malé Asie do Efezu. Zde mají rozhodující podíl na doplnění křesťanské formace alexandrijského Žida Apolla, o kterém jsme mluvili minulou středu. Protože znal křesťan-

skou víru jen povrchně, *slyšeli ho Priscila a Akvila, vzali ho k sobě a ještě důkladněji mu vyložili Boží nauku* (Sk 18,26). Když apoštol Pavel psal svůj první list Korintánům, spolu s vlastními pozdravy píše výslovně, že *vás křesťansky pozdravují Akvila a Priska spolu se všemi, kteří se nacházejí v jejich domě* (16,19). Tak se dovídáme o velmi důležité roli, jakou tato dvojice sehrávala v prostředí prvotní církve: že shromažďovali ve svém vlastním domě skupinu místních křesťanů, když se scházeli, aby naslouchali Božímu slovu a slavili Eucharistii. To je právě onen typ shromáždění, který se řecky nazývá „ekklesia“ – la-

tinské slovo „ecclesia“, italské „chiesa“ –, což znamená svolání, shromáždění. V domě Akvily a Priscily se tedy shromažďovala Kristem svolaná církev, která slaví svatá tajemství. Křesťané totiž až do III. století neměli vlastní kultovní místa: těmi byly v prvních dobách židovské synagogy, dokud se původní symbióza mezi Starým a Novým zákonem nenarušila a církev pohanů byla nucena vytvořit si vlastní identitu, stále hluboce zakořeněnou ve Starém zákoně. Po tomto „rozchodu“ se křesťané scházejí v domech, které se stávají pravým vlastním „chrámem“. Jak jsem řekl, čte se společně Písmo svaté a slaví se Eucharistie. Tak tomu bylo např. v Korintě, kde se Pavel zmiňuje o jistém Gaiovi, *kteří je hostitelem jeho i celé církve* (Řím 16,23), nebo v Laodiceji, kde se komunita shromáždila v domě jistého Nymfy (srov. Kol 4,15), nebo v Kolosách, kde došlo ke shromáždění v domě jistého Archippa (srov. Flm 2).

Návrat do Říma

Když se pak Akvila a Priscila vrátili do Říma, pokračovali v rozvoji této navýsost vzácné funkce také v hlavním městě říše. Pavel totiž v Listě Římanům posílá tento krásný pozdrav: *Pozdravujte Prisku a Akvilu, kteří se mnou pracovali pro křesťanskou víru a nasadili pro mě vlastní život; jsem jim zavázán k vděčnosti nejen já, ale všechny církevní obce pohankřesťanů. Posílám pozdrav i věřícím, kteří se shromažďují v jejich domě* (16,3–5). Jak mimořádná chvalořeč na adresu dvou manželů je v těchto slovech! A nesložil ji nikdo menší než apoštol Pavel. Uznává v nich výslovně právě a důležité spolupracovníky svého apoštolátu. Zmínka o tom, že riskovali pro něho svůj život,

Pokračování na str. 7

Manželská dvojice jako vzor angažovaných laiků

Editorial

„Obráťte se a uvěřte evangelium.“ Evangelium znamená totéž, co dobrá, radostná zvěst, tím radostnější, čím neradostnější se jeví situace kolem nás. Ovšem radost, kterou evangelium nabízí, závisí na tom, zda se člověk opravdu obrátí a uvěří jeho poselství. Obsahem tohoto poselství je podrobný nadčasový návod, jak rozpoznat to, co k radosti nevede, a jak se dopracovat k opravdové radosti.

Jak přímo dotěrná a podbízivá jsou klamně radosti, dokládá skutečnost, že se pokoušely zmást hlavu i Božímu Synu. Při nejsmělejších a nejdrzejším pokušení použil satan dokonce velkolepou podívanou, něco jako velkoplošnou panoramatickou obrazovku, na které prezentoval svou oslňující nabídku. Nespokojil se s pouhým slovním líčením, ale postaral se o svůdnou názornou podívanou. Ví totiž velice dobře, že pýcha života i žádostivost těla se nejsnáze probouzí skrze

žádostivost očí. Využívá toho dodnes. Bohužel ne každý následuje Ježíšův příklad a rozhodnost, s jakou se vypořádal s pokušitelem. Protože falešná potěšení nemohou přinést opravdovou radost, zanechávají po sobě kocovinu v podobě ještě většího neuspokojení a vyvolávají tak neuhastitelnou nenasytost. Čím více se lidé odklánějí od jedině pravé Radosti, tím více a marněji se pachtí za náhražkou, kterou můžeme označit souhrnným názvem mamon. Nechtějí vidět, že v této honbě už hrubě překračují přirozené meze a ohrožují svou vlastní existenci. Lidé tohoto světa se nevzdali bláhového plánu postavit si věž, která převyšuje nebe. Komunistická strana to kdysi formulovala tak, že jejím programem je vybudovat ráj na zemi, který si představovala jako stále vyšší uspokojování stále více rostoucích hmotných a kulturních potřeb. Chtěla nahromadit

Pokračování na str. 13

Cesta pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Budeš se klanět svému Bohu.

V prvním čtení této neděle se ocitáš uprostřed vyvoleného lidu, který po čtyřicetiletém putování pouští konečně stanul u hranic zaslíbené země. Je to příležitost, aby ses rozpomněl s celým shromážděním na někdejší egyptské otroctví, na zázračné vyvedení a přechod Rudým mořem, na sinajskou smlouvu, na všechna Hospodino-va dobrodiní, ale i na reptání a modloslužbu bloudícího lidu. V každé této události můžeš vidět obraz svého vlastního putování z otroctví hříchu a tmy na místo svobody a vykoupění. I ty jsi byl *křesťním ponořením* vytržen z moci zlého zotročovatele, tvoje putování k zaslíbenému cíli však není bez nástrah, bez bloudění a těžkostí, ale ani bez Boží milosrdné pomoci a posily.

Zatímco Mojžíš učí Izrael vyznání víry, obnov i ty své vyznání víry v Ježíše Krista. Podle slov svatého Pavla máš k Boží smlouvě mnohem blíže než izraelský národ. On si ji nese v arše, kdežto ty ji *máš blízko, ve svém srdci*. Ve víře v Ježíše Krista, Božího Syna, kterou *vyznáváš ústy a v srdci věříš*, máš bezpečnou záruku, že *nedojdeš hanby*. Děkuj za to z celého srdce svému Pánu. Zatímco vyvolený národ vedl jen oblak a ohnivý sloup, tebe předchází sám Bůh, který se proto vtělil, aby jako člověk prošel před tebou životem i smrtí, aby ji nakonec přemohl slavným zmrtvýchvstáním. Nemusíš procházet ničím, čím by už neprošel on. *Stal se ti podobným ve všem kromě hříchu*. Jestliže ty, kteří na poušti hynuli od uštknutí, zachránil pohled na měděného hada, tím spíše ty se uchrániš před odvěkým Hadem, jestliže upíráš svůj pohled věrně na svaté dřevo Kříže.

Přesvědč se o tom, že tvůj Pán si na své cestě před tebou pranic neusnadnil ani nezjednodušil. Pečlivě se připravil na své putování. V Jordánu se dokonale pokořil, aby ho *naplnil Duch Svatý*, a dále se nechává tímto Duchem vést do ústraní. Celých *čtyřicet dní* tu prožívá v samotě, modlitbě a odříkání. Ukazuje ti názorně nejlepší přípravu a výzbroj potřebnou pro putování člověka k Bohu. Ale Ježíšovo počínání neuniklo pozornosti odvěkého Odpůrce. Sleduje zářlivě každý jeho krok. Nediv se, když tě ďábel sleduje i v době, kdy si myslíš, že zůstáváš zcela sám se svým Bohem. Má o tebe tím větší zájem, čím větší je úkol, pro kte-

rý tě Bůh připravuje. Buď vděčen Pánu, že ti dává příležitost poznat nejen taktiku Nepřítele, ale i nejlepší způsob, jakým ho poráží sám Bůh.

Satan se nejdříve zaměří na to, aby tě lo, které bylo přísnou kázní podrobena duchu, opět získalo zpět vládu nad duchem. *Smýšlení těla se nepodřizuje Božímu zákonu.*⁽¹⁾ Ježíšova pádná odpověď platí nejen pokušiteli, ale i tobě. Není možné naslouchat jen tomu, co si žádá tělo. Je třeba se řídit také vyšším a moudřejším pravidlem, a tím je *Boží slovo*.

Prohnaný svůdce však umí i Písmo využívat ve svůj prospěch. Vůbec mu nevádí, že máš zájem o Boží slovo, jen by chtěl, aby sis toto slovo vždy vysvětloval po svém, jak se ti to právě hodí. *Je psáno: „Andělům dal o tobě příkaz, aby tě nesli na rukou...“* Co se ti může stát? *Skoč dolů...!* Vidiš, jak je podlý? Copak může Bůh vyzývat k opovržlivosti? Boží slovo, které má být pro tebe světlem a vůdcem, překroutil Lhář a dělá z něho výmluvu a ospravedlnění pro svévolné smýšlení a hříšné skutky. Taková je cesta těch, kteří *pokoušejí Hospodina*, protože by rádi *sloužili dvěma pánům*⁽²⁾. Když je někomu zatěžko ovládat své hříšné sklony, dokáže si vyložit i slova Písma tak, jak se mu to hodí, a ještě své výmysly rozdává a šíří, aby v tom nebyl sám. Pros Pána, aby tě uchránil tohoto nebezpečí a svým světlem ti pomáhal odhalit tyto zakuklené lži, které se tak povážlivě šíří.

Ale pokušitel se nevzdává. Má v záloze svůj hlavní trumf, vyrukuje se svou nejvyšší nabídkou, která obsahuje současně bohatství, slávu, moc i požitky. Vystupuje jako svrchovaný správce všeho, čeho si svět tak nesmírně cení, a nabízí vše za jedinou cenu: *„Pokloň se mi, uznej moji moc a dej mi přednost před svým Bohem.“* Ačkoliv v předchozích pokusech ho Ježíš usvědčil ze lži a klamu, v tomto případě ho za lháře neoznačí. Satan je skutečně *vůdcem tohoto světa*⁽³⁾. Je opravdu v jeho moci *dávat, komu chce*. Rozdává štědře, i když jen do času, pokud ovšem příjemce přistoupí na jeho cenu. Je bohužel mnoho těch, kterým se tato nabídka jeví jako výhodná. Kdo krůček za krůčkem navyká modloslužbě, dokáže si ji postupně zamilovat a sloužit jí nakonec *z celého srdce a ze vši mysli*. Možná, že tě překvapuje, jak nápadně dobře se lidem tohoto světa daří. Nyní jsi poznal, co za tím vším stojí. Nechceš-li patřit mezi ně a obrátit se od svého Spasitele k Lháři a jeho modlám, musíš jednat stejně rozhodně jako on. Tady nelze diskutovat ani smlou-

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 26,4-10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulný Aramejec, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napraženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení – Řím 10,8-13

Bratři! Co říká Písmo? ‚Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť ‚každý, kdo bude vyzývat jméno Páně, bude spasen‘.

Evangelium – Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha Svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: ‚Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘‘ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: ‚Všechnu tuto moc a jejich

Pokračování na str. 15

vat, protože jde o všechno: ‚Odejdi, satane! Nabízíš příliš málo. Budu se klanět jen Tomu, který mi dává sám sebe.‘

Pane, ty jsi mé útočiště, můj Bůh, v něhož doufám.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Řím 8,7; ⁽²⁾ srov. Mt 6,24;

⁽³⁾ srov. Jan 12,31; ⁽⁴⁾ resp. žalm 91.

Obrazy mají svou moc. Vedou nás, formují naše postoje a z postojů se rodí jednání. Jaké obrazy spojujeme s koncem našeho života, s koncem světa? V proročké knize Zjevení nám dává vizi onář z ostrova Patmos nahlédnout do nebe. 21. a 22. kapitola jsou vrcholná místa Zjevení. Tyto obrazy patří k nejkrásnějším, jaké si člověk může představit. Očišťují a obnovují křesťanskou fantazii alternativním viděním světa, které se neomezuje na nynější zkušenost, nýbrž otevírá se transcendenci a nachází v ní své naplnění.

Víra v nebe není zbožnou útechou o onom světě a potlačení tohoto světa, nýbrž je to síla k odporu proti zbožňování vojenské a politické moci a hospodářskému blahobytu (Babylonu), a tím také proti politické brizanci. Věřit v nebe je počátek nové alternativní kultury. Zjevené obrazy nebe nás osvobozují od zaměření na stvoření, dávají nám elán a naději pro naše poslání na tomto světě a vykonávají svou krásou silný vliv na naše nitro.

Hle, obnovuji všechno

V jakých obrazech mluví Zjevení o nebi? Především: konec je začátkem – novým Božím stvořením. Nové Boží stvořitelské slovo obnovuje a mění staré stvoření. Co se mění? Především vztah k Bohu. Stvoření se stává dokonalým Božím příbytkem. Boží sláva přebývá dokonale ve všech věcech a hlásá přeměnu časného a smrtelného stvoření na stvoření věčné a nesmrtelné. Zničení nebude stvoření, ale jen jeho hříšná, časná a smrtelná podoba. My sami jsme nově včlenění do „všeho nového“. Můžeme být připraveni na něco zcela nového, co činí nebe úchvatným. Konečně opravdu něco nového. Toto nové je milost zmrtvýchvstání.

Alternativní Boží město

Stojí zde proti sobě dva obrazy: město je současně nevěstou, ženou Beránka. Jsou to ob-

On setře všechny slzy z našich očí Vytoužené obrazy nebeského Jeruzaléma

razy svatební mystiky. Nevěsta očekává vyvolení, lásku, sjednocení, životní radost. Sen o ideálním městě jako o místu dokonalého lidského společenství a dokonalého společenství s Bohem je starý jako lidstvo samo. Nebeský Jeruzalém je naplněním této touhy. Jsme stvořeni pro sjednocení s Kristem v lásce. Proud života a strom života pro uzdravení národů a ran dějin jsou v ní obsaženy. Město sestupuje dolů z nebe a je nám darováno. My si je sami vytvořit nemůžeme.

Popis nového Jeruzaléma je utkáno z různých vláken Starého zákona do silného obrazu místa, na kterém lidé žijí v bezprostřední blízkosti Boha. Zahradu ráje je kombinována s dokonalým městem. Vnější jev tohoto města s dvanácti branami a jeho hradbami, jeho mohutnost, vzácné materiály, jeho nádhera a jeho rajská podstata se stávají symbolem Boží velebnosti, která naplní toto město a vykoupené lidstvo. Sláva znamená konečné vítězství lásky.

Klenoty svatosti

Nový Jeruzalém je zbudován z drahokamů ráje. Seznam drahokamů je shodný s prvními devíti ze dvanácti drahokamů, které nosil velekněz jako ozdabu svého pektorálu (Ex 28,15–21). Jeruzalém je kněžské chrámové město. Těchto dvanáct drahokamů ukazuje, že lidstvo je kněžský lid. Nebeská liturgie bude ohňostroj svatosti v různosti lidí všech jazyků a národů. Společenství svatých je podstatná obřadní oslava našich Bohem proměněných dějin. Naše láskou posílené životní dějiny se stanou samou podstatou nebeské liturgie.

V Bibli je Boží sláva znázorňována především v obrazech ohně, zlata a drahokamů. Zj 4,3 popisuje Vladaře ve vzácném přitahujícím jasu jaspisu (dnešní diamant) a karneolu bez lidských rysů a nyní přechází tato Boží postava na svaté město. Tím je míněno zbožštění nového stvoření. To, co chtěl člověk na sebe

strhnout při prvotním pokušení (chtěl být jako Bůh), toho se mu nyní dostane jako milosti.

Gigantické rozměry

Rozměr nebeského Jeruzaléma vyjadřuje naplněné mysterium Církve, která má účast na jeho božství. Město má tvar kostky, jejíž délka, šířka a výška jsou si rovny. 12 000 honů (2400 km – vzdálenost z Dánska na Sicílii), to je symbolické číslo: je tím naznačeno, že se jedná o gigantický rozměr. Nebe překračuje všechny představy a míry. Boží lid se rozrostl do nekonečné velikosti. Obrovský objem překračuje všechny lidské dimenze a představy. Šanghaj, Mexico City nebo Paříž jsou ve srovnání s tím pouhé vesničky. Do této velikosti vstupuje nyní pokora. Na lidskou mysl nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují.

Od zahrady k městu

Na počátku stvořil Bůh člověku k pobytu rajskou zahradu. Na konci je mu dáno město. Nový Jeruzalém je více než znovu získaný ráj. Jako město naplňuje nový Jeruzalém touhu přirozenosti vytvořit prostor pro lidskou kulturu a společenství. Jako Bohem dané přichází z nebe, ale město znamená lidský vklad budování. Biblicky znamená město obydlí, bezpečí, ochranu, kulturu, společenství mezi lidmi. Lidské dějiny a kultura se zde naplňují ve snoubeneckém spojení s Bohem.

Člověk může své naplnění najít jen ve společenství. Nebe není soukromý vztah k Bohu, nýbrž sociální velikost. Nebe jako individualistické je nemyslitelné. Nebe je naplněná láska a společenství. Naše srdce se rozšíří nejen k rozměrům Božího srdce, ale otevře se také v Boží lásce pro všechny lidi. Je jasné, že

NÁDRAŽÍ ŘÍM TERMINI ZŮSTANE TERMINI

Ačkoliv se 23. prosince konal za přítomnosti státního sekretáře kardinála Tarcisia Bertoniho slavnostní obřad, při kterém bylo hlavní římské nádraží Termini přejmenováno na nádraží „Termini – Giovanni Paolo II.“, prohlásil nyní římský primátor Veltroni, že název nádraží se měnit nebude. Reagoval tak na stížnost jednoho obyvatele, že by se příslušníci jiných náboženství mohli cítit takovým názvem dotčeni. S ostrou kritikou vystoupila také italská levice. Vatikán tento postup kritizoval.

SMRT TŘÍ BISKUPŮ

V Indii zemřeli krátce po sobě tři biskupové: dřívější předseda komise pro práci biskupské konference Leon Tharmaraj (65 let) podlehl rakovině. Syrsko-malankarijský arcibiskup Cyril Baselios Malancharuvil (71 let) umřel na selhání srdce podobně jako biskup Johannes Gorantla (54 let), předseda biskupské komise pro párie a sociálně vyhoštěné. On sám patřil k dalit – nedotknutelným – a srdeční infarkt ho postihl v katedrále v Kurnoolu v jižním státě Andhra Pradeš. Arcibiskup Barnard Moras, který je odpovědný za otázky zdraví, byl zprávou o smrti biskupa Gorantla šokován a prohlásil, že i biskupové musí více dbát na stav svého zdraví.

Kath-net

se nemůžeme nacházet v dokonalé Boží lásce, kdybychom nechtěli třeba jen jednu jedinou osobu potkat v nebi. To je znamení, že sám člověk nemůže být v nebi, jestliže by třeba jen jednoho jediného chtěl z nebe vyločit. Nebe je láska ke všem lidem. Zkusme již nyní procházet očistným zráním pro tuto nebeskou jízdu.

Nový Jeruzalém – božská přítomnost

V tomto městě není žádný chrám. To je na první pohled pro židovství nemyslitelné. Jenže Chrám jsou Bůh a Beránek. Význam chrámu se nepopírá, nýbrž naplňuje. Město nepotřebuje zvláštní místo pro Boží přítomnost, protože touto přítomností je naplněno celé město. Nejjasnějším příznakem toho jsou kubické rozměry tak jako u nejsvětějšího chrámu v Jeruzalémě, který platil za Boží příbytek. Nyní se celé město rovná nejsvětějšímu chrámu. Dělicí stěna mezi Bohem a člověkem byla odstraněna. Bůh je bezprostředně přítomen.

Boží přítomnost také znamená život v nejplnějším slova smyslu. Život mimo toho, co je nyní Život, ohrožuje a protičí pojmu věčný život. Bůh dává vodu života, která vytéká z jeho trůnu. Soužení, nářek, smutek a smrt jsou vyloučeny. Toto zaslíbení je přímo spojeno s jeho milující a něžnou přítomností v překrásném obraze, že Bůh sám setře všechny slzy z jejich očí. Je to nejněžnější obraz z celé Bible.

Nic není něžnějšího, než když někdo stírá slzy z tváře druhého člověka. Tak něžný je Bůh. V našem životě nastane okamžik, kdy Bůh setře naše slzy jednou provždy. S utrpením bude navždy konec. Ta nejstrašnější úzkost – úzkost ze smrti – je navždy přemožena. Co zůstává, je věčná láska a radost z patření tváří v tvář.

*Z Vision 2000 – 1/2007
přeložil -lš-*

Napsal svatý Jan Apokalypsu pro určitou dobu?

Napsal ji pro všechny doby. Apokalypsa je opravdu pro všechna období církevních dějin. Jan nenapsal nějaké zašifrované církevní dějiny. Říká se, že napsal Zjevení pro velké pronásledování za císaře Nerona. Souhlasí, ale nejen pro něj! Apokalypsa se nachází mimo čistě historický rámec. Je třeba se na ni dívat jako na Boží slovo, které napsal Jan, když byl ve vytržení, aby osvětlil náš rozum, posílil naši naději a pomohl více naší lásce. Apokalypsa je aktuální v době, kdy ji učedníci dostali, když ji komentuje sv. Tomáš, a je opravdu aktuální i dnes. Řekl bych skoro, že je aktuálnější, protože jsme blíže konci, a ona je napsaná pro tento konec. Věřím, že ona je opravdu napsaná zvláštním způsobem pro nás, protože žijeme v konfrontaci o tak velké intenzitě. Že bychom nepochopili vůbec nic, kdyby nám to Apokalypsa neosvětlila.

Nakolik nás dnes osvěcuje?

Ukazuje nám Ježíše v jeho slávě – jediné vidění, které vlastníme. Ve velkých eschatologických bojích jí děkujeme za pohled na velké vítězství Kříže. (...)

Mluvíte o obzvláště intenzivních bojích v naší době. Co tím myslíte?

Myslím, že v této době prožíváme obzvláštní útoky, o kterých mluví Apokalypsa. Nejvíce ve smyslu „posledních“, stejně tak i ve smyslu „extrémních, všechno překračujících“. Kladu si však otázku, zda nejsou extrémní právě v tom smyslu, že jsou „poslední“. Každopádně je to konec jedné generace, likvidace celé kultury, která byla křesťanská, ale dnes už křesťanskou v žádném případě není. Pavel VI. mluvil o „apokalyptických otřesech“. Stojíme uprostřed eschatologické doby. Poslední znamení, které naznačuje konec, je úzkost. Naše období je naplněno úzkostí. Připomeňme si slova Jana Pavla II.:

O smyslu Apokalypsy

Výstižná pro všechny doby

*Apokalypsa je vyústěním Písma svatého.
Rozhovor s velkým teologem P. M.-D. Philippem.*

„Lidstvo prožívá dosud neznámé pokušení, »meta-pokoušení«, které jde nade všechna jiná pokušení: pokušení, že člověk může zachránit sám sebe.“

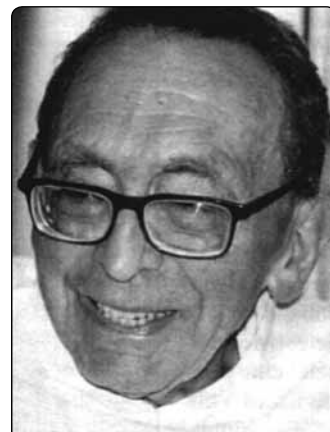
Můžete to blíže rozvést?

Vidím dnes dva velké útoky démona: první se obrací proti našemu rozumu, který je redukován na chápání a logiku. Není vůbec řeč o metafyzice, o „proč“. Užitečná je pouze otázka „jak“, otázka po efektu. Všechno ovládá matematika a věda. Rozum se sám od sebe odděluje od toho, co velké tradice nazývají Bohem a co by mohl sám odhalit. Když člověk odhaluje svého Tvůrce, reaguje dvojím způsobem: zuje svou obuv jako Mojžíš a odkládá – jako vznešení starci v Apokalypse – svou korunu, aby uznal svou chudobu a klaněl se. Dnes však se člověk sám korunuje, protože jeho rozum se už nepokládá za schopného poznat Boha, jak to vyjádřil Tomáš. Satan podniká všechno, aby lidský rozum setrval a zaměřoval se jen na technickou účinnost, na ovládnutí světa, a nikoliv na hledání pravdy a konec konců na rozjímání a klanění. (...)

Mluvil jste o druhém útoku.

Ten sází na tajemství plodnosti. V Apokalypse nám svatý Jan ukazuje útoky ďábla proti ženě,

kteřá symbolizuje tajemství lásky a plodnosti. Satan pořádá útok skrze ženu, to je dobře vidět na

P. Marie-Dominique Philippe

potratech, na genetické manipulaci, na používání „vypůjčeného mateřství“. (...) Dosáhl toho, že žena usiluje o mužství, aby zanedbávala své vlastní tajemství. Žena je strážkyní toho nejvnitřnějšího srdce člověka a její narušení má za následek narušení lidskosti. Plození je základní projev smlouvy, kterou člověk uzavřel s Bohem. Boží tvorové, muž a žena jsou prameny života. Berou sami spoluúčast na tvorbě skrže Boha. To Satan nesnáší. Toto podstatné spojení s Bohem, toto tajemství plodnosti on napadá se vši silou a se vši svou „inteligencí“. Na všech úrovních: biologické i duchovní.

*Z Vision 2000 – 1/2007
přeložil -lš-*

POTRESTANÝ POSLANEC

Pravicový poslanec francouzského parlamentu Christian Vamneste byl odsouzen k pokutě 3000 € za kritické výroky o homosexualitě. Kromě toho musí zaplatit 2000 € odškodného třem homosexuálním skupinám. Poslanec vyslovil obavy, že homosexualita ohrožuje přežití lidstva. Kritické tohoto rozsudku se obávají, že současné zákony mohou vést k tomu, že budou zakázány všechny spisy, které se k homosexualitě vyslovují kriticky. To se může týkat i Bible. Dřívější sovětský disident Vladimir Bukovskij vidí v takovém zákonodárství náznak, že EU se vyvíjí do podoby utlačovatelského režimu.

Umučení

Jednu z knih Cataliny Rivas „Umučení“, ve které Pán sám komentuje své umučení, budeme publikovat postupně o letošních postních nedělích. Před třemi lety jsme se dívali na Ježíšovo umučení očima režiséra a filmové kamery. Dnes se vracíme ke stejnému tématu ze zcela jiného zorného úhlu. Dostává se nám možnosti podívat se na Ježíšovo umučení z jeho vlastního pohledu, jak to zjevil své služebnici Catalině Rivas. Kéž se tato neobyčejná a nanejvýš autentická interpretace stane stálým předmětem našeho postního rozjímání.

Dceruško, nechej se zaplavit mou horoucí touhou, aby se všechny duše obmyly vodou pokání, aby je naplnila důvěra a nikoliv strach, protože já jsem Bůh milosrdenství a jsem stále připraven přijmout je ve Svém Srdci. Takto se budeme den za dnem stále více sjednocovat v lásce. Zprvu malá jiskřička se promění v ohromný plamen... Jen opravdová Láska dnes není milována! Miluj Lásku a budeš milována! Ale předtím se modli, dceruško, velmi se modli za zasvěcené duše, které ztratily své nadšení a spokojenost ve službě. Modli se také za ty kněze, kteří na oltáři uskutečňují onen zázrak zázraků, ale jejichž víra je slabá.

Ztrať se ve mně jako kapka vody v oceánu... Když jsem tě stvořil, políbil jsem tě na čelo a tak jsem tě označil znamením svého vyvolení. Hledej duše, protože jenom několik z nich mne miluje, hledej duše a vtiskni do jejich myslí obraz bolesti, ve které jsem se strávil. Lidé, aniž to vědí, přijímají ohromné dary.

Když děláš to, oč žádám, jsem ti nablízku. Je to, jako bys hasila spalující žízeň, která na Kříži mučila mé rty.

Budu přítomen pokaždé, když budeš vzývat mé Utrpení s láskou. Dovolím ti žít sjednocena se mnou v bolesti, kterou jsem zakoušel v Getsemanech, když jsem viděl hříchy všech lidí. Buď si toho vědoma, protože k tomuto druhu utrpení volám jen několik tvorů, ale nikdo z nich nechápe, jakého vyvole-

ní se jim dostalo tímto připojením k nejbolestnější hodině mého pozemského života.

Ježíš se připravuje

Jsou duše, které jsou si vědomy mého Utrpení, ale jenom několik jich myslí na moji přípravu pro veřejný život: mou samotou!

Těch čtyřicet dní, které jsem strávil na úpatí hory, to byly nejvíce skličující hodiny mého života, protože jsem je prožil zcela v osamění, přípravou svého ducha na to, co mělo přijít. Snažel

jsem hlad, žízeň, sklíčenost a hořkost. Věděl jsem, že pro mnohé bude má oběť bez užítka, protože mne zapřou. V této odloučenosti jsem vnímal, že ani mé nové učení, ani má oběť či zázraky nemohou zachránit židy, kteří se měli stát vrahy Boha.

Nicméně jsem musel konat svůj úkol, Božskou misi. Musel jsem zasít semeno, které mělo později zemřít. Jak je to z lidského hlediska všechno smutné!

I já jsem byl člověkem a pociťoval jsem sklíčenost a žal. Cítil jsem se tak nesmírně osamělý! Svě Tělo jsem umrtvil postem a svého Ducha modlitbou. Modlil jsem se za celé lidstvo, které mne tolikrát zapře a vydá...

Byl jsem pokoušen jako každý jiný smrtelník a satan nebyl nikdy zvědavější zjistit, kdo z lidí byl vydán tak nesmírné samotě a odloučení.

Přemýšlejte o všem, čím jsem musel projít, abych zachránil člověka a mohl vládnout v jeho srd-

ci a umožnil mu přístup do Království mého Otce.

Poslední večere

Nyní vstupme do příběhu mého Utrpení... Příběhu, který přinese Otci slávu a svatost mnoha vyvoleným duším...

Noc před mým zrazením byla plná radosti, neboť to byla oslava Paschy, předzvěst nebeské Hostiny, kde já budu pokrmem lidských bytostí. Kdybych se zptal křesťanů, co si o této Hostině myslí, jistě by mnoho z nich odpovědělo, že je to místo jejich štěstí, a jen velmi málo by řeklo, že je mým potěšením... Existují duše, které přijímají svaté přijímání nikoliv pro radost, kterou tak zakoušejí, ale pro radost, kterou působí mně. Je jich jen několik, protože všichni ostatní přicházejí prosit pouze o dary a milosti.

Objímám všechny duše, které ke mně přicházejí, protože jsem sestoupil na zem, abych rozmnožil lásku, kterou je zahrnuji. A protože láska neroste bez bolesti, kousek po kousku odebirám sladkost, abych duši ponechal ve vyprahlosti. A tak se postí od své vlastní radosti, aby pochopila, že by se měla zaměřit na jiné touhy: na ty mé.

Proč o vyprahlosti mluvíte, jako by se jednalo o znamení nedostatku mé Lásky? Cožpak jste zapomněli, že když nedávám spokojenost, musíte zakoušet svou vyprahllost a další útrapy? Duše, přistupte ke mně, ale vězte, že to já všechno působím a podněcuji vás k tomu, abyste mne hledaly. Kdybyste jen věděly, jak velmi si cením nesobeckou lásku a jak velmi bude odměněna v nebi! Ach, jak se bude radovat duše, která ji vlastní!

Učte se ode mne, drahé duše, hledat pouze potěšení toho, kdo vás miluje... Dostane se vám sladkosti a mnohem více všeho, co opustíte. Budete se radovat z toho, k čemu vás uschopním. To já jsem připravil Hostinu. Já sám jsem pokrmem! Jak bych vás mohl nechat sedět u svého stolu hladové? Vždyť jsem vám slíbil,

ÚVODEM

Catalina Rivas žije v Cochabambě v Bolívii. V první polovině devadesátých let minulého století si ji Ježíš vyvolil, aby skrze ni předával světu svá poselství lásky a milosrdenství. Nazývá ji „svou sekretářkou“ a ona zapisuje to, co jí Ježíš diktuje. Odborníci nemají vysvětlení, jak mohla v krátké době 15 dnů napsat tři hustě popsané sešity. Ještě více překvapila jejich hluboká duchovní krása. Catalina nemá ani středoškolské, ani teologické vzdělání.

Nejhlubší teologické pravdy jsou vyjádřeny s obdivuhodnou prostotou a bezprostředností. Všechny její zápisky byly shromážděny do osmi knih, které obdržely 2. dubna 1998 Imprimatur arcibiskupa v Cochabambě Mons. René Fernadeze Apazy. Arcibiskup v tomto dokumentu uvedl: „Četli jsme knihy Cataliny Rivas a jsme si jisti, že jejich jediný smysl je vést nás po cestě autentické spirituality, jejímž pramenem je evangelium Ježíše Krista. (...) Proto schvaluji jejich tisk a šíření a doporučuji je jako texty pro rozjímání a duchovní orientaci, aby získaly mnoho plodů pro Pána, který nás volá, abychom usilovali o spásu duší a ukázali jim, že On je Bůh živý a pravý, plný lásky a milosrdenství.“

Od roku 1994 je Catalina Rivas nositelkou stigmat, která se otevírají vždy na Velký pátek. Lékaři byli osobně svědky jejího velkého utrpení, ale její rány se další den opět uzavřely lékařsky nevysvětlitelným způsobem. O Catalině Rivas se procky zmiňuje již sv. Jan Bosco.

že kdokoliv se nasytí mnou, už nebude mít hlad... Já sám vám sloužím, abych vyjevil svou lásku k vám. Naslouchejte tomu, co říkají moji kněží, protože oni vás skrze tuto Velikonoční hostinu vedou ke mně. Ale nezastavujte se u toho, co je lidské, neboť byste pozbyli jiný smysl této hostiny.

Nikdo nemůže říct, že se má Večeře stala jeho potravou, pokud prožívá pouze sladkost... Láska ke mně roste v závislosti na tom, jak se zapíráte.

Mnoho kněží je takových, protože jsem je chtěl učinit svými služebníky, a ne proto, že mne opravdově následují... Modlete se za ně! Měli by Otcí obětovat smutek, který jsem pocítil, když jsem v Chrámu zpřevracel stánky směnárníků a vytkl jsem služebníkům oné doby, že proměnili dům Boha ve spolek vydřiduchů.

Když se mne zeptali, z jaké autority to dělám, cítil jsem ještě větší zármutek, protože se prokázalo, že nejhoršího popření mého poslání se mi dostalo právě od mých služebníků.

Z tohoto důvodu se modlete za kněze, kteří zacházejí s mým Tělem zvykově, a tudíž s velmi malou láskou.

Brzy poznáte, že jsem vám to musel oznámit, neboť jsem přislíbil odpuštění všech časných trestů těm, kdo se modlí za mé kněze. Pro ty, kteří se smoutí nad vlačností kněží, nebude očiště, ale ihned po svém posledním vydechnutí půjdou rovnou do Ráje.

A nyní mi dovoluji tě znovu obejmout, abys mohla obdržet život, jehož součástí jsem tě učinil s nevýslovnou radostí.

Té noci jsem s nekonečnou láskou umyl nohy svých apoštolů, neboť to byl vrcholný okamžik, ve kterém jsem představil svou Církev světu.

Chci, aby duše věděly, že i když jsou obtěžkány nejtěžšími hříchy, nejsou jim odepřeny milosti. Jsou s mými nejvěrnějšími dušemi, jsou v mém Srdci a dostává se jim milostí, které potřebují.

Cítil jsem nesmírný žal, vida, že Jidáš, můj apoštol, představuje takové množství duší shromážděných u mých nohou a tolikrát omytých mou Krví, a přesto ztracených! V té chvíli jsem si přál, aby hříšníci poznali, že ani pro hříchy, které spáchali, by se ode mne neměli vzdalovat a domnívat se, že už pro ně není žádné východisko a že nemohou být milováni stejně jako předtím, než zhřešili. Ubohé duše! Tak nesmyslí Bůh, který pro vás vylil všechnu svou Krev. Pojd'te ke mně všichni a nebojte se, protože já vás miluji. Očistím vás svou Krví, takže budete bělejší než sníh. Ponořím vaše hříchy do vody mého Milosrdenství a nic nebude moci z mého Srdce vymazat lásku, kterou k vám chovám.

Moji milovaní, nevybral jsem si vás přece zbytečně, odpovězte na mé vyvolání velkoryse. Buďte věrní a pevní ve víře. Buďte mírní a skromní, aby ostatní mohli vidět velikost mé pokory.

Ježíš ustanovuje Eucharistii

Touha, aby byly všechny duše čisté, když mne přijímají ve Svátosti lásky, mne vedla k tomu, abych umyl nohy mým apoštolům. Udělal jsem to také jako symbol Svátosti smíření, ve které se duše, jež potkalo to neštěstí, že upadly do hříchu, mohou omýt a znovu získat ztracenou čistotu. Tím, že jsem omyl jejich nohy, jsem chtěl duším ukázat úlohu apoštolů v umenšování se i v něžné péči o hříšníky a všechny duše, které jim byly svěřeny. Ovinul jsem se látkou, abych ukázal, že kdo chce dosáhnout úspěchu mezi dušemi, musí se spoutat umrtvováním a sebezapřením. Chtěl jsem je naučit vzájemné lásce a také cestě, jak překonávat chyby svých bližních tím, že je zamlčíme, odpustíme a nebudeme nikdy připomínat. Voda, kterou jsem polil nohy mých apoštolů, symbolizuje horlivost, která spalovala moje Srdce touhou po spáse lidí.

(Pokračování příště)

MANŽELSKÁ DVOJICE JAKO VZOR ANGAŽOVANÝCH LAIKŮ - pokračování ze str. 2

je spojena pravděpodobně s intervencí v jeho prospěch během jeho věznění, pravděpodobně již v samém Efezu (srov. Sk 19,23; 1 Kor 15,32; 2 Kor 1,8-9). A to, že k vlastní vděčnosti připojuje Pavel přímo vděčnost celé Církeve pohanů, i když můžeme pokládat výraz za poněkud nadsazený, dává nám nicméně tušit, jak široký byl záběr jejich působnosti a obecně jejich vliv ve prospěch evangelia.

Nezbytný „humus“ pro růst víry

Pozdější hagiografická tradice přirčila Priscile zvláštní úroveň, i když zůstává otázkou, zda se nejedná o záměnu s jinou Priscilou mučednicí. V každém případě máme zde v Římě jednak kostel zasvěcený svaté Priscile na Aventinu, jednak katakomby na Via Salaria. Tak se zvětňuje památka ženy, která byla jistě aktivní osobností, a to velmi cennou v dějinách římského křesťanství. Jedno je jisté: spolu s vděčností oné prvotní církve, o které mluví svatý Pavel, zde musí být také naše vděčnost, protože díky víře a apoštolskému úsilí věřících laiků, rodin a manželů, jako byli Priscila a Akvila, dospělo křesťanství až k naší generaci. Mohlo růst nejen díky apoštolům, kteří je hlásali. Aby se zakořenilo v zemi lidu, aby se živě rozvinulo, bylo nezbytné úsilí těchto rodin, těchto manželů, těchto křesťanských společenství, věřících laiků, kteří věnovali „humus“ pro růst víry. A Církev vždy roste pouze tímto způsobem. Zvláště tato dvojice

ukazuje, jak je důležitá aktivita křesťanských manželů. Jestliže se opírají o víru a o silnou spiritualitu, jejich odvážné nasazení pro Církev a v Církvě se stává přirozeným. Každodenní pospolitost se prodlužuje a svým způsobem sublimuje do přijetí společné odpovědnosti ve prospěch mystického těla Kristova a stávají se jeho malou částí. Tak tomu bylo v první generaci a tak tomu bude často.

Poslání domácí církve

A z jejich příkladu můžeme vytežit ještě poslední lekci: každý dům se může proměnit na malou církev. Nejen v tom smyslu, že v něm má vládnout typická křesťanská láska ve formě altruismu a vzájemné starostlivosti, ale ještě více v tom smyslu, že celý křesťanský život na bázi víry je povolán, aby se soustředil kolem jediné Kristovy vlády. Ne náhodou v Listu Efezanům přirovnává Pavel manželský vztah k snoubeneckému společenství, které existuje mezi Kristem a Církví (srov. Ef 5,25-33). Můžeme dokonce tvrdit, že Apoštol nepřímou modeluje život Církeve podle onoho života rodiny. A Církev ve skutečnosti je Boží rodinou. Ctíme proto Akvilu a Priscilu jako vzory manželského života, odpovědně zapojené do služby celému křesťanskému společenství. Nacházejme v nich vzor Církeve, Boží rodiny pro všechny doby.

*Bollettino Vaticano 7. února 2007
Mezititulky redakce Světa,
překlad -ls*

MOSKEVSKÝ PATRIARCHA ODMÍTÁ DARWINA

Alexej II., patriarcha ruské pravoslavné církve, odmítá Darwinovu teorii: „Kdo chce věřit, že pochází z opice, ať si věří. Ale tyto názory nesmí nikomu vnucovat.“ Alexej II. požaduje, aby se na školách vedle evoluční teorie vyučovala také biblická zpráva o stvoření. Patriarchův požadavek se setkal u obyvatel s velmi pozitivním ohlasem. Evoluční teorie byla dlouhá léta oficiální součástí ateistické propagandy v SSSR.

V minulých desetiletích mě často jako kněze v pastoraci napadlo, jak citliví lidé, kteří jsou hluboce vnímaví, náboženští, velice trpí vším tím chorobným vzta- hem, podceňováním a ničením přírody a stvoření, které nabylo především s technickou revolucí posledních 200 let globálních a gigantických rozměrů. Svět se stal zcela jiným. Max Thürkauř jednou řekl: „Tváří materialismu je ošklivost.“

Jak často mi lidé, zvláště ženy řekly: „Příroda, stvoření je pro mě místem, kde mohu prožívat Boží něžnost, lásku a blízkost, kde se mi dostává síly pro všední den. Nikde nemohu najít Boha tak jako v přírodě.“

Proč je tomu tak? Proč je stvoření místem něžného setkání s tajemstvím Boží stvořitelské lásky? Velká, citlivá žena, Židovka Simone Weilová, o tom přemýšlela a byly jí darovány vzácné náhledy. V jednom svém díle píše: „Krása světa je Kristův něžný úsměv skrz naskrz. On je skutečně přítomný v kráse vesmíru.“ Jiné svědectví jednoho přírodovědce: „Krása stvoření je zrcadlo Boží tváře“ (Max Thürkauř).

Proč je tomu tak? Protože stvoření bylo stvořeno *skrze něho a pro něho* (Kol 1,15). Protože *on nese vesmír a udržuje ho svým mocným slovem* (Žid 1,3).

V kráse přírody, stvoření, celého vesmíru září krása a sláva Kristovy tváře. Simone Weilová pokračuje: „Existuje současně určitý druh Božího vtělení ve světě, jehož znamením je krása.“ Jde ještě dále a nazývá krásu stvoření svátostí: „Krása stvoření je skutečná Boží přítomnost v lásce, dotek krásna, v plném slova smyslu svátost.“

Zážitek krásy ve stvoření je proto skutečné setkání s Boží láskou: s jeho životem, s jeho krásou, s jeho pravdou, s jeho dobrotou a moudrostí. Stvoření ve své nepopsatelné nádheře a kráse nese Boží krásu Kristovy tváře. Protože on je ten nejkrásnější ze všech lidí (Ž 45,3).

Udělej ze svého života něco krásného

Ke kultuře neděle: předsín krásy, která nás čeká

Není možné dnes lidi dostatečně vybízet, aby se vědomě obrátili ke kráse, aby ji vyhledávali a sami ji ve svém životě pěstovali. Protože „ošklivé působí depresivně, je to výraz deprese. Ošklivost odnímá sílu, ochuzuje, utiskuje...“ (Friedrich Nietzsche).

Právě citliví lidé jsou ve své životní radosti a vitalitě těžce postiženi tím ošklivým, co je obklopuje, v médiích, v depresivitě mas, v betonových pouštích atd. Není možno jim dostatečně radit, aby se zcela vědomě rozhodli pro krásu, aby se jí oddali, nejen v umění, především v hudbě, ale nejvíce v tom, co je původně krásného v přírodě, v Božím stvoření.

Něžný zážitek krásy v přírodě probouzí lásku a životní radost, dává sílu milovat stvořený svět a svůj život jako vzácný Boží dar a tajemství Boží lásky. A tento zážitek nás uschopňuje, abychom se sami zasazovali o ochranu přírody a o zmenšování toho, co přírodu a stvoření oslabuje. „Opravdu, svět je krásný, když jsme ve volné pří-

rodě sami a jsme pozorní, pobízí nás nutně něco, abychom své prostředí milovali“ (Simone Weilová).

Matka Tereza vždy opakovala mladým lidem a párům: „Udělejte ze svého života něco krásného!“ Co to má znamenat?

Dejme především neděli opět krásnou tvář! Připrav se na ni spolu se svou rodinou, pokud je to možné, již v sobotu. Připrav se pozorně na setkání s Pánem ve svatém přijímání. Uklid' svůj byt, udělej ho čistší a krásnější, zapal svíčku, protože každá neděle je velikonoční ráno. Vydeje ze skříně sváteční oděv. *Do domu Božího chceme jít ve slavnostním průvodu, s jásotem a díkem ve slavném zástupu* (Ž 42,5).

Tam, kde si neděle v životě člověka a rodiny podržela svou krásnou tvář, tam se opět probouzí radost z vlastního života, tam mladý i starý opět zazelená a rozkvetne, tam vylévá nebe ze zlatých nádob hojnost svého požehnání na lidi i na rodiny.

Udělej z celého svého života něco krásného, ať jsi starý nebo mladý, sám nebo ženatý či vda-

ná, zdravý nebo nemocný či postižený. „S Bohem začni, s Bohem pokračuj, to je nejkrásnější běh života.“ Dej Bohu ve svém životě první místo, protože *Boží pohled spočívá na těch, kdo ho milují* (Ž 34,19).

Udělej pěkným to místo, kde žiješ: svůj byt, svůj dům, svou kancelář, svůj domov..., udělej z něho místo, odkud vyzařuje čistota, řád a harmonie. Postav na stůl květinu!

Oblékej se krásně a důstojně: žena jako žena, muž jako muž. Potlač všechno ošklivé, mondénní, zanedbané ve svém oděvu. Nezapomeň: jsi stvořen podle Božího obrazu. Jsi bratr Ježíše Krista, jeho sestra. Trvej na tomto hrdém vědomí (srov. Žid 3,6).

Patříš do Boží rodiny. Re- prezentuješ svou víru, totiž Ježíše Krista, pravou Boží krásu, „krásného pastýře“, jak je nazýván v původním řeckém textu. „Já, pokud jde o mne, si přeji, aby zbožný muž a zbožná žena byli vždy oblečeni co nejlépe, ale nejméně nápadně a nejméně přepychově ve svém okolí (sv. František Saleský).

Simone Weilová jednou řekla: „Krása je pro věci to, co svatost pro duši.“ Svatost je tedy také krása, a krása miluje svatost a chce k ní vést. Proto nás může vědomé obrácení ke krásnu, vědomá pozornost a péče o krásné ve vlastním životě ochránit před poskvrněním v záplavě ošklivosti, sprostoty a démoničnosti, která nás dnes tak bez zábran, drze a temně obklopuje. *Když přijdou vysoké záplavy, k němu se nedostanou* (Ž 32,6).

Ještě jedna důležitá myšlenka: ruský filozof Nikolaj Berchiajev napsal před 71 lety: „Technický a ekonomický pokrok moderní civilizace udělal z lidské osobnosti svůj nástroj. Požaduje od ní ustavičnou aktivitu, chce vy-

užít každý okamžik jejího života pro své cíle... To však znamená, že člověk se přestává modlit, nedívá se již na krásu, nemůže už žít po pravdě, jeho vztah k Bohu se rozplývá: protože v kontemplaci (modlitbě) vstupuje člověk do styku se sférami vyšších mocí a hodnot. Jestliže bude kontemplace definitivně potlačena, musí člověk udusit duchovní obsahy svého života, je zbrzděn ve své tvorbě a jeho existence je ohrožena.“

Tato slova není možné brát dostatečně vážně. Bez modlitby nemůžeme obstát proti temným ničivým silám našeho světa, nemůžeme je rozeznávat, prohlédnout a prolomit. Bez modlitby je ochromena božská naděje, víra ztrácí světlo, láska se hroutí a není schopná nic unést.

Modlitba však otvírá zrak vzhůru k nebi. Skrze ni k nám proudí světlo a útěcha a všechny síly naděje. V modlitbě dostáváme dary poznání, hlubší pohledy do duchovního a skrytého pozadí naší doby a můžeme tak rozeznat znamení doby, abychom nebyli od ní příliš tlačeni k úzkosti.

Kdo se modlí, věří. Věří Pánu, že opět přijde, že přijde ve slávě. Věří, že i náš zraněný svět má mít podíl na vzkříšení zraněného Kristova těla a být znovu stvořen jako nádhernější a krásnější.

Věří, že všechno, opravdu všechno, i zlo ve světě, musí sloužit skrytému Božím plánu k oslavě milosrdenství našeho Otce. Všechno všeho druhu se stane lepším, říká Kristus v mystických spisech sv. Juliana z Norwichu. Její povzbuzení platí tedy také nám: „Naše duše má zůstat klidná a v pokoji i v lásce a nedbat na bouře, které by nám mohly bránit v pravé radosti z Boha.“

Naopak, chceme se modlit a doufat, že Pán přijde brzy: Maranatha! Přijď, Pane Ježíši, přijď!

*Z Vision 2000 - 1/2007
přeložil -lš-*

Rodina je první školou modlitby. Jestliže se děti nenaučí modlitbě v rodině, bude pro ně později obtížné naučit se modlit. Všechno to nadpřirozené, co se děti naučí v prvních třech letech života, to jim zůstane navždy. Proto je nutné, aby se rodiče (někdy musíme říci raději prarodiče) postarali především o to, aby děti získaly smysl pro Boha a naučily se modlit. Prvních tisíc dnů lidského života je základem pro všechno další a je třeba podniknout vše pro to, aby Bůh v tomto období vstoupil do jejich života. Od tří do šesti let se v dítěti tento aspekt prohloubí a upevní v rámci jeho tvorby vztahu ke světu. Samozřejmě chování a učení, které dospělý dítěti zprostředkuje, nesmí být banální nebo dokonce negativní. Bůh není ten, kdo číhá na člověka, aby ho potrestal za každou chybu, nýbrž je původcem všeho dobrého, který v nás vyvolává úžas a kterému děkujeme každý den. Děti se od prvních dnů musí naučit vnímat Boha tak, aby se na něho obracely s prostotou a pokládaly ho za neviditelného člena rodiny. Pozitivní rodinná zkušenost s Bohem je pro dítě to největší štěstí, kterého se mu dostává, a je na rodičích, aby tyto pozitivní zážitky s Bohem dítěti zajistili, protože to je pro něho příprava na celý život. Budoucí evangelizace člověka závisí do značné míry od toho, co prožil v domácí církvi rodiny.

Aby se děti naučily modlit k Bohu, musí především vědět, že Bůh existuje. Nemůžeme se obracet na nepřítomného nebo na toho, o kom nevíme, že existuje.

Dítě chce především všechno zakusit, vidět, dotknout se, a pak věří. Jak to udělat, aby zakusilo Boha, který je duch? Zdá se to nemožné. Ale je to snadné pro toho, kdo věří. Jestliže i pro dospělého člověka je podmaňující zdvořilost a laskavost, nezištná a obětavá láska, tím více působí

Modleme se společně

na dítě, když zakouší pevnou lásku svých rodičů. Lásku k němu, ale především, lásku mezi samotnými rodiči. Nezapomínejme, že děti vnímají atmosféru, jaká dýchá ze slov, která slyší.

Proto láska rodičů je první svědectví o Boží existenci, které dítě zakouší. Láska je důkaz, že Bůh existuje. Láska umožňuje dokonce překonat ono zploštění, kterému chce současný člověk podrobit sám sebe. Není snad pravda, že čím více chce člověk vysvětlit sám sebe pomocí vědy, která vylučuje Boha, tím více zůstává sám, chladnější a zoufalejší? Láska naopak dovoluje jít dále, dokazuje, že „jsi pro mě důležitější než já sám“, a ve chvíli, kdy se člověk pro druhého zřídá sám sebe, překračuje všechna směsná molekulární a materialistická vysvětlení člověka. Protože láska je zrcadlo Boha, které jde nade všechnu hmotu a všechnu ideologii. Láska je pravý důkaz proti falešným koncepcím dneška. Je to jediný řád, který může uspořádat

současný chaos. Dítě posilněné láskou chápe rozdílnost rodičů, protože žije jeden pro druhého, a může tedy pochopit i odlišnost Boha – jako průvodce a základ lásky rodičů. V lásce rodičů zakouší dítě lásku Boží. Mezi nimi se odehrává průzračnost samotné Boží lásky.

Kromě této lásky potřebuje dítě také vidět, že tatínek a maminka se společně modlí. Pro toho, kdo také u nich vidí potřebné vnější chování, jak se dělá znamení kříže, jak se recitují modlitby, není obtížné je napodobit. Také děti se zapojují do tohoto vnějšího chování, které je pro modlitbu typické, také ony začnou něco brebentit, i když tomu ještě zcela nerozumí, strženy především příkladem.

Pak přijde doba, kdy je třeba naučit je modlit se slovy. Dítě se naučí kratičké modlitbičky, které jsou počátkem jeho rozhovorů s Bohem. Jan Pavel II. řekl rodičům: „Maminky, učíte děti křesťanským modlitbám? A vy, otcové, umíte se modlit se svými dětmi, s celým domácím společenstvím, aspoň někdy? Váš příklad, podpořený společnou modlitbou, je lekcí pro celý život, je to úkon bohopocty jedinečné zásluhy.“

Dítě, které vidí rodiče, jak se společně modlí, ví, že případné těžkosti mohou být překonány společně, a dokáže se dokonce po nějaké domácí bouři obrátit na rodiče a říct: „A nepomodlíme se dnes večer?“

*Z Maria Ausiliatrice 2/2007
přeložil -lš-*

PŘEDNÍ NĚMEČTÍ INTELEKTUÁLOVÉ PRO TRADIČNÍ LITURGIÍ

Známi němečtí intelektuálové se ve svém manifestu vyslovili pro oficiální povolení latinské mše podle tradičního ritu. Ve svém manifestu citují papežova slova, která napsal ještě jako prefekt Kongregace pro nauku víry, že je třeba konečně skončit s odmítáním formy liturgie, která byla obecně platná až do roku 1970. Intelektuálové vidí v tradiční katolické mši obrovské dílo světové kultury.

Vyrůstala jako sympatické, živé, usmívající se a dobré dítě. Rodiče ji vychovávali ve víře a cítili se odpovědní za to, aby vyrůstala v prospěšného a dobrého člověka. Ježíš vstoupil velice brzy do jejího života. Když začala chodit do školy, stala se pro ni škola brzy druhou rodinou. Učí se velice dobře, je schopná pomáhat spolužákům, kteří mají těžkosti, a je s nimi velice solidární.

Je velice šťastná, když se může připravovat na první svaté přijímání. Chodí pilně na katechismus, poznává a zamiluje si Ježíše. K prvnímu svatému přijímání přistoupí 30. května 1982. Rok nato 28. května přijímá svátost bířmování. A Bůh ve svém Synu a v Duchu pravdy si u ní zřídil svůj příbytek.

Jeden spolužák na ni vzpomíná takto. „Jednou v létě jsme si spolu hráli. Bylo nás mnoho dětí. Soňa byla zcela zaujata hrou. Ale když ji maminka volala kvůli něčemu domů, rychle odešla a vykonala, co od ní maminka žádala. Často když jsem ji volal ze svého balkonu, aby si přišla hrát, odpověděla mi: - Ted nemůžu, musím pomáhat mamince.“

Soňa věrně navštěvovala nedělní mši svatou, modlila se, zpívala v kostele, sladká a horlivá jako anděl. Jednou přerušila hru a řekla dvěma ženám, které spolu nemluvíly: „Proč se spolu nesmíříte?“ Když jednou viděla, že menší děti zůstaly samy, protože jejich rodiče nebyli právě přítomni, zůstala u nich a hrála si s nimi, dokud se rodiče nevrátili.

To byl její životní styl v základní škole, žila v prostotě a radosti a „rostla věkem, moudrostí a milostí“ podle vzoru Ježíše, který v ní přebýval, a těšila se ze všeho krásného a velkého, z nádhery přírody, z víry, která sílila a stávala se velkou, z přátelství se všemi a především s těmi, kteří trpí.

Ve čtrnácti letech začíná navštěvovat lyceum vedené sestrami

Ježíšův pohled

Sicílie je zemí oliv, pomerančů a květů. 17. dubna 1973 uprostřed zářivého jara se zde v Ramacce narodila Salvátoru Cutronovi a jeho ženě Leticii dcerka Soňa.

mi Panny Marie Pomocnice. Salesiánské prostředí, prosycené láskou k Ježíši a Panně Marii, přátelstvím a radostí, si ji zcela získalo. Studuje s velikou pílí a je stále mezi nejlepšími. Nachází u Ježíše obdivuhodné odpovědi na otázky po smyslu života, bolesti a smrti. Víra v Ježíše, prohlubovaná také studiem, se stala krví a mizou jejího mladého věku. Soňa opravdu měla svého velkého Přítele: Ježíše!

A předává ho svým druhům svou radostí, dobrým slovem, pomocí, poskytovanou vždy s velkodušností. V jedné školní úlo-

ze napsala: „Není správné, když jsme šťastní jen sami. Ale bohužel, často je tomu tak. Jsem si jistá, že když děláme šťastnými druhé, naše štěstí stoupá až k hvězdám, protože jsem to již zakusila.“ „Některé osoby se zasvěcují tak, že opouštějí svou rodinu a odeberou se do misí... Kéž bych mohla udělat svět krásnější: stačí trocha dobré vůle a velká víra v Toho, který nás stvořil, protože vždy musíme pamatovat, že jsme děti jednoho Otce.“

Soňa se zajímá o všechno, o sociální problémy, o problé-

my svého věku, a umí se na ně dívat ve světle víry. Věří v nedocenitelnou hodnotu čistoty, panenství, věrnosti Ježíši a jeho přikázáním, všem deseti, zdokonaleným v evangeliu. V jednom dopisu napsala: „Bůh myslí na mě... Mým drahým se daří dobře. Chlapce mít nechci a nezajímám se o to, abych ho měla. Vlastně chtěla bych ho mít v roce 3000!“

Přítelkyně se jí svěřují. Soňa naslouchá, má účast na jejich bolestech, poskytuje jim světlo a snižuje dramatickosti situace svými prostými slovy, svým úsměvem, svou schopností mít ráda. Přijímá skutečnost, že místo, aby se bavila, tak tráví celá odpoledne tím, že vysvětluje spolužáčkám matematiku nebo latinu. Ve škole se obětuje, aby byla zkoušena místo těch, které nejsou připraveny. Jednoho dne souhlasí, že půjde se svou spolužačkou k vyučujícímu a řeknou mu: „Nepochopily jsme látku a nestačily jsme se připravit.“ i když ona sama byla dokonale připravena. Ale nechtěla, aby její spolužačka musela vyslechnout sama nějaké tvrdé výtky.

Tajemství jejího života, jejího půvabu: „Jsme děti téhož Otce.“ A je to Ježíš, kterého často potkává ve svaté zповědi a svatém přijímání, v rozjímání evangelia, které jí ho připomíná. Soňa se podobně jako Don Bosko a Maria Mazzarellová a jiní svatí salesiáni naučila poznávat Ježíše ve škole a věří, že život je dar lásky.

Laura: mít podíl

Když jí bylo patnáct, pocítila prudké bolesti v zádech a v nohou. Následují lékařská vyšetření a pobyty v nemocnici..., brzy je odhalena strašná skutečnost: zhoubný nádor. Znamená to zhroucení jejího života, ale Soňa nekapituluje, je silná ve své víře. V květnu 1988 jede na „Rizzoli“ v Bologni, nosí již korzet, ale usmívá se: „Bůh je se mnou, Ježíš mě neopouští.“ Jde se svými rodiči, aby se pomodlila v chrá-

Soňa Cutronová

POUTNÍK SE VRACÍ

Mnohým z těch, kteří se tak ostentativně pohoršují nad skutečnými či domnělými „spolupracovníky“ minulého režimu, vůbec nevadí škody, které zločinecký režim způsobil ve velkém, a nejednou si je dokonce pochvalují, a tak s ním vlastně dodnes spolupracují.

Takřka nedotčené zůstává komunistické dědictví protináboženské a proticírkevní.

Zdravý selský rozum by měl stačit na to, aby marxistická nenávisť vůči náboženství a především vůči katolické církvi byla chápána jako jejich doporučení a nikoliv jako návod k použití. Bohužel četné pokřivené názory marxistických vědátorů v oblasti společenských věd, filozofie a kultury v novém balení dále přežívají, jako by šlo o věčné pravdy a nikoliv o záměrné ideologické vynálezy. Než se donekonečna prohrabávat ve sporných a nedůvěryhodných aktech StB, nebylo by užitečnější podívat se z blízka na skutečné „kulturní dědictví“ epochy reálného socialismu a na jeho koryfeje a postavit je konečně do pravého světla? Vyšly by přitom najevo nesmírné duchovní a kulturní křivdy, které dosud čekají na svou rehabilitaci, pokud se jí vůbec někdy dočkají.

Zcela ojedinělý je v tomto směru záslužný počín autorského kolektivu vedeného Antonínem Džbánkem, který si v knize „Poutník se vrací“ vytkl za cíl vynést na světlo jednu z obětí „kulturní revoluce“, velkou osobnost Josefa Bohuslava Foerster, hudebního skladatele, pedagoga, spisovatele a malíře, osobnost tak vysoké duchovní, umělecké a kulturní úrovně, že jsme jí asi ani nebyli hodni, když jsme dodnes nedokázali docenit, tím méně využít tak vzácné hodnoty a dary, které nám Bůh v této osobnosti nabízí. Jelikož mu byl „nepřístupný vztah k třídnímu boji pracující třídy“, upadl u Leninových a Gottwaldových pohrobků v nemilost, která dodnes přežívá. Ale tomuto pokornému umělci byl přístupný vztah k svatému Augustinu, k svatému Tomáši Akvinskému a zcela se ztožnil se sv. Janem v tom, že Bůh je láska. Nemohl si rozumět se Zdeňkem Nejedlým, ale zřejmě by si velice dobře rozuměl s Benediktem XVI.

Kéž by se tento Poutník opravdu vrátil. Velice ho potřebujeme, aby nás vedl i klikatými cestami k poznání, jak těsně jsou spjaty krása, láska a Bůh.

Josef Bohuslav Foerster

život nám nepatří, že každý okamžik můžeme být povoláni, abychom Pánu skládali účty.“

Před vánočními svátky 1989 jde naposled do školy. Všichni slaví svátek. Soňa se usmívá, budí dojem velkého štěstí, které stoupá z jejího srdce. Každému zanechala lístek se slovy: „Mám tě ráda!“

„Ježíši, dívám se na Tebe“

Následují dny v nemocnici, strašné chvíle i lehké naděje. Don Giacomo jí takřka den-

ně přináší Ježíše v Eucharistii. Svaté přijímání je nejkrásnějším okamžikem jejího dne. Rukama jí procházejí zrnka růžence. Plní svůj deník modlitbami.

„6. února 1990. Moje asistentka mi poslala obrázek Ježíše, který nese kříž. Prosim ho, aby mě zlobil co nejméně.“ „7. února. Dnes přišli do mého domu pan farář, pan biskup Mondello (nyní je v Clagirone), modlili se za mne... Budu se modlit růžencem každý den.“ „12. února. Můj Bože, proč dopouštíš takové vě-

ci? Prosim Tě, pomáhej mi, ať se mi daří lépe.“

V nemocnici musí podstoupit dlouhé a bolestivé infuze, které jí děsí. Soňa se modlí: „24. února. Důvěřuji ti, Lauro Vicuño. Prosim tě, pomoz mi.“ „28. února. Lauro, neopouštěj mě.“ „12. března. Srdce mi puká, když vidím, jak moji drazí trpí. Laura mě vytáhla trochu nahoru.“ „21. března. Ježíši, doporučuji Ti své rodiče, aby byli zachováni co nejdéle.“

Soňa zná také příběh Dominika Savia, nejlepšího žáka Dona Boska, který se stal svatým v 15 letech. Píše: „28. března. Svatý Dominiku Savio, chci následovat Tvůj příklad. Chci být vždy věrná Božímu zákonu.“ „2. dubna. Můj Bože, jsem v Tvých rukou. Skrze Ježíše Krista, Tvého Syna, Tě prosím, uzdrav mě.“ Ze svého lůžka, kde se stravuje její život, podle příkladu Laury a Dominika šíří kolem sebe jas a pokoj. Často opakuje se svým přesvědčujícím úsměvem: „Nedělejte si starosti, je mi dobře, nic mi není.“ Zajímá se o rodiče, o školu, o druhé.

Nyní ví, že její život na této zemi končí. Nezoufá si, má nezlomnou jistotu: „Pán je dobrý a neopustí mě, jsem si tím jistá.“ Bolesti se stanou nesnesitelnými. Soňa s neuvěřitelnou silou se stále usmívá. Často opakuje polohlasem a zvolna: „Ježíši, dívám se na Tebe očima víry..., očima naděje, očekávám od Tebe lepší budoucnost pro celý svět... Ježíši, dívám se na Tebe očima lásky, které mě spojují s Tebou a chtěly by zakusit hlubokou přítelovost, která přivede k Tobě... Ježíši, dívám se na Tebe očima radosti, které nacházejí v Tobě štěstí neznámé na této zemi, štěstí nebeské vůně.“

Nebe milovaného Přitele se pro ni otevřelo v 10.30 hod. 18. června 1990. Je jí 17 let. Život jako dar lásky. Květ, který byl přesazen do Boží zahrady.

Z Maria Ausiliatrice 2/2007
přeložil -lš-

mu Božského Srdce u salesiánů. Modlí se jako anděl před Ježíšem. Vrací se domů klidná. Její farář Don Giacomo ji podpirá světlem a silou víry.

Je rok 1988, stoleté výročí smrti Dona Boska, které se všude velice oslavuje. 3. září na Colle Don Bosco (Asti) Jan Pavel II. prohlašuje za blahoslavenou Lauru Vicuňu, třináctiletou dívku z Chile, která obětovala svůj život za obrácení své matky. Soňa se svými spolužačkami ze školy jde na pout' do Turina do míst Dona Boska. Trpí již velice a léčebné zákroky jsou příliš bolestivé. Přijímá všechno a skrývá své slzy, ve vlaku myslí na to, jak obveselit lidi, kteří sedí proti ní, jedno dítě, které pláče, a osamělou stařenku. Modlí se vroucně u hrobu sv. Jana Boska v bazilice Panny Marie Pomocnice v Turíně.

„Její“ sestry ji seznamují s Laurou Vicuňou, dají jí její sošku a vyzvou ji, aby se jí svěříla a prosila ji o své uzdravení. Blahoslavená Laura Vicuňa se stává její velkou přítelkyní, projasňuje její bolesti a připravuje ji na nejvyšší oběť, na setkání s Bohem. Její dopisy přítelkyni, její deník se plní úvahami a vyzváním svaté přítelkyně v nebi.

Soňa by se ráda uzdravila a jede do Lurd. Prosi Pannu Marii o zázrak. Vrací se do Ramaccy naplněná klidem a mírem. Nyní ještě více miluje Pannu Marii a ví, že ona ji nikdy neopustí. Růžencem se stal její nejoblíbenější modlitbou pro každý den. Pokud jen může, navštěvuje školu, noří se do studia, neztrácí čas, pomáhá spolužačkám, skrývá, jak jen může, své bolesti před svými drahými.

Její přátelé říkají: „Soňa nás měla ráda i v nešťastných okamžicích. I v utrpení se snažila usmívat a starat se o všechny.“ Jednoho dne řekla Soňa své přítelkyni Cinzii: „Ty víš, že mnoho trpím, ale přesto se mi daří žít, usmívat se a být klidná.“ Jiná přítelkyně Marie vzpomíná: „Soňa nám dala pochopit, že náš

V této poslední době mě zaujala zpráva o novém filmu, který vzniká ve Francii. Jeden režisér, na jméno se mě neptejte, protože si ho nevzpomenu, se chce dovědět něco více o velkém a bolestném tajemství babylonské věže.

Tato myšlenka mi už nějakou dobu nedopřává klid. Je jisté, že všichni lidé se liší, v první řadě geneticky, pak podle místa narození, především pokud jde o kulturu toho místa a jazyk, který je jedním z důležitých pout, a konečně také podle náboženství a výchovy.

Obtíž společného soužití roste s teritoriální vzdáleností, která mezi lidmi existuje. Alespoň tak by se mohlo zdát.

Ve vyprávění o babylonské věži se uvádí, že „lidé si chtěli udělat jméno, aby nebyli rozptýlení po celé zemi“. „Vybudujeme si město, jehož vrchol bude v nebi!“

Lidskou ctižádostí je zbudovat něco, co se dotýká nebe, a udělat si tak jméno! Dotknout se nebe vlastními silami. Otevřít si cestu ke spáse vlastníma rukama. Ale dotknout se nebe ještě neznamená vstoupit do nebe. Znamená to pouze o nebe zavádít. To je první aspekt bláznivosti lidské pýchy. Člověk si chce postavit své město a nikoliv je přijmout od Boha, podobně jako si chce vytvořit prostředek spásy a nechce ji přijmout od Boha.

Můžeme uzavřít, aniž bychom byli příliš nemoudří, že v této iluzi se tak trochu nacházíme všichni: od nejmocnějších až po ty nejmenší! Myslíme si, že budoucnost nebo alespoň zítřejší den může být lepší jen proto, že jsme to my, kdo ho takový uděláme svým věděním, svou technikou (která dokonce dokáže zničit planetu), a nemyslíme naopak, že zítřek může být lepší jen natolik, nakolik nám to dopřeje Bůh, který je pramenem pokoje a dobroty. Jen pokud žijeme v této dimenzi, že přijímáme Boha, který nás přišel na-

Babylon není naše město

vstít, můžeme doufat v lepší budoucnost, protože Bůh je naše naděje a naše síla.

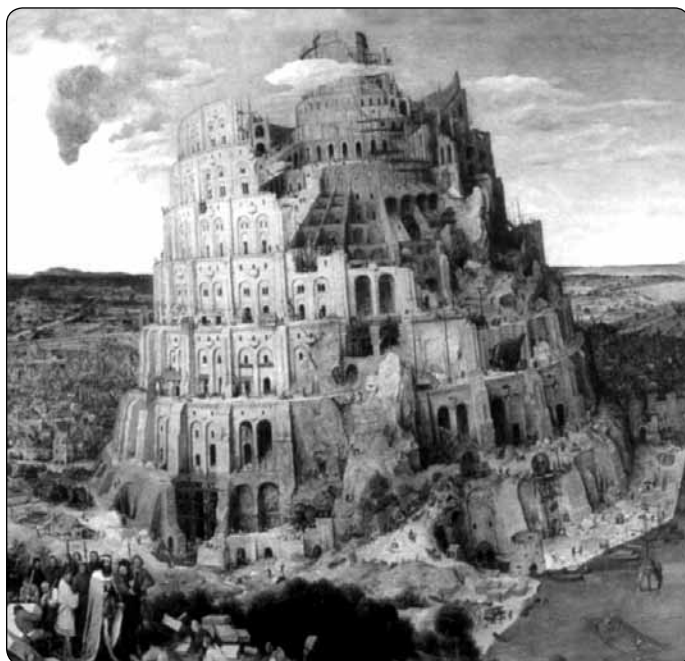
My se naopak všichni pokoušíme vybudovat svůj život sami jako lidé v Babylonu. Pak přišel Bůh, viděl zpupnost a pýchu, která se skrývá v srdci, a nebyl spokojen.

Proto je rozptýlil, zmátl jejich řeč, slova se vzbouřila proti lidem a lidé si mezi sebou nerozuměli. Je snad dnes situace jiná? Kdy konečně pochopíme, že toto rozptýlení, které mezi sebou zakoušíme, je zvoněním na poplach, které nám Bůh posílá, abychom se vrátili k němu? Nepokoj, který zakoušíme, je k našemu očistění, abychom dokázali pochopit, jak některé ambice našeho života jsou absurdní a pro

nás škodlivé. Protože působí naše zlo, zlo, které šíříme kolem sebe, a současně ničíme prostředí, ve kterém žijeme.

I když naše rozptýlení je ovocem naší pýchy, Bůh nás nepouští v situaci, do které jsme se dostali. Staví nám po boku Ježíše, abychom viděli, jak máme žít, abychom se líbili jemu a žili v pokoji mezi sebou. Jako on máme přijmout všechno to, co má cenu někdy mnohem vyšší. Že v každém případě máme mít na zřeteli poslední věci, které dříve nebo později postihnou každého z nás.

Ale smrt, jak nás Ježíš ujišťuje, neznamená konec všeho a bolest není absurdní. Svým zmrtychvstáním nám Ježíš ukázal, že i my jsme povoláni k věč-

HOLLYWOODSKÁ HVĚZDA PROTI POTRATŮM

Známý americký herec Chuck Norris se velice rozhodně postavil proti potratům. Potraty jsou podle něho ovocem egocentrického světa. Norris publikuje každý týden sloupek, ve kterém se vyslovuje proti potratové praxi. Legalizaci potratů provází podle něho snaha zakrýt drsnou skutečnost krásnými slovy. Potratové kliniky nejsou nic jiného než komory na ničeni lidských životů. Norris je přesvědčen, že Bůh má své plány s každým člověkem, a proto je třeba bojovat o každý lidský život. Tento boj je pro něho součástí znovu nalezené víry, kterou předtím v Hollywoodu málem ztratil.

nému životu. I když netoužíme osobně „soudit dvanáct kmenů Izraele“, ani „zasednout na trůně“. Tyto výrazy se pojí ke kultuře, ze které pocházejí, ale vyjadřují hlubokou skutečnost lásky, ke které jsme povoláni. Soudit dvanáct kmenů Izraele znamená pochopit do hloubky lidské dějiny a smysl smlouvy s Bohem, je to láskyplný vstup do pochopení událostí, aby to, co se jevílo jako absurdní, mohlo být pochopeno ve všech souvislostech. Trůn znamená plnost moci, moci lásky, kterou v důsledku hříchu na této zemi nemáme. Zasednout na trůně znamená, že náš život v ráji bude autenticky založen na moci pravdy o milujícím Bohu.

V tomto smyslu je ráj opravdu plnost lásky a jen lásky. To je jediná skutečnost, která stačí sama o sobě. Tato totalita lásky je Pán Ježíš: on je světlo, krása, pravda, spravedlnost a před plností jeho lásky všechno bledne. V onen den budeme moci říct s Jobem: „Jen z doslechu jsem o tobě slyšel, nyní jsem tě spatřil vlastním okem a odvolávám všechno!“ To je pravé ponoření do tajemství, pro které žádné lidské slovo nepostačí. Ale to je počátek úžasu a údivu nad Božím darem, který přichází k nám, který začíná již zde, protože s Ježíšem již začal náš život věčný.

Z *Maria Auxiliatrice* 2/2007
přeložil -lš-

takovou hojnost hmotných statků, aby si každý mohl zdarma vzít všeho tolik, kolik se mu zachce. Kapitalismus je v tom ohledu ještě zpupnější: pokládá potřeby jen za prostředek, jak stále zvyšovat poptávku, aby rostla výroba, ceny a s nimi jeho zisk. Proto tyto „potřeby“ záměrně všemožným způsobem vyvolává a provokuje. Ačkoliv je stále více jasné, že po této spirále nebude možno trvale pokračovat, nikdo si neumí představit, jak by se dal tento rozjetý kolotoč vybičovaného konzumu změnit, všichni ti, kteří se zmocnili otěží, jsou na něm tak zainteresováni, že nemají ani nejmenší zájem na tom, aby se změnil. Obrátit se a uvěřit evangeliu připadá lidem tohoto světa jako zcela absurdní.

Ale těm, kteří uvěřili Kristu, by mělo být zcela jasné, že nemohou žít způsobem, který vidí kolem sebe. Jestliže už v čase apoštolů bylo jejich povinností uchovat se neposkvrněnými od tohoto světa, tím spíše to platí dnes. „Pro Boží milosrdenství vás zapřisahám, přinášejte sami sebe v oběť Bohu příjemnou a nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale obraťte se a změňte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je bohulibé a dokonalé.“ Mohl to říct apoštol ještě důrazněji?

„Bud'te mými svědky,“ uložil nám Pán. My, kteří jsme uvěřili Kristu a máme být solí země a světlem světa, jsme povoláni k tomu, abychom byli proroky a svědky, že je nejen možné žít zcela jiným způsobem života, ale že je to naší povinností, abychom došli zaslíbeného štěstí. Bůh nás stvořil k radosti a k plnosti této radosti jsou povoláni všichni lidé, i ti, kteří nemají milionová konta, kteří se nevozí v autech, kteří nemají dům naplněný digitálními „hračkami“ a nikdy nebyli na Riviéře. Radost z Boha všechna tato „potěšení“ nekonečně přesahuje, a proto by měla být

tak nápadná, aby lidé tohoto světa chodili za křesťany a ptali se: Jak to děláte, že vám stačí tak málo k tak velké radosti? Je na to jedna pádná odpověď: „Vaše otázka je špatně položena. Problém je v tom, že právě my jsme se nespokojili s málem. To, co se vám zdá málo, je ve skutečnosti VŠECHNO, zatímco to, co vy tak dychtivě pokládáte za mnoho, je ve skutečnosti NIC.“

Dokud se však nás nikdo na důvod naší radosti neptá, chybí nám něco do plnosti míry, jak být solí a světlem. Na to musíme vážně myslet v nastávajícím období liturgického roku. Postní doba nás k tomu vyzývá s velkou vážností. Výzdoba chrámu a oltářů dostává strohý ráz, varhany mají hrát jen jako doprovod zpěvu a nastalé chvíle posvátného ticha nás vybízejí k hlubšímu zamyšlení. Byly doby, kdy církevní příkázání zapovídala křesťanům v tuto dobu různé druhy veselí. Nikdy však nezakazovala radost. Vážnost není totéž co smutek, stejně jako veselí neznamená ještě radost. Naše opravdová křesťanská radost je ve skutečnosti hluboce vážná, protože se zakládá na velice vážných a rozhodujících skutečnostech. Můžeme se nesmírně radovat, i když myslíme na nejdůležitější věci. Lidé tohoto světa se veselí nikoliv z hloubky, neradují se, ale jen se baví z povrchnosti a z toho, že vážné věci znevažují. Nás Bůh těší naopak i ve všech našich souzeních. „Tak jak se na nás valí ze všech stran utrpení, tak se nám dostává všestranné útěchy.“ Jedna postní neděle se dokonce doslova jmenuje Laetare: „Radujte se, veselte se, plesejte a naplňte se plností útěchy.“ „Radost z Hospodina je vaše síla,“ modlíme se v denní modlitbě. Naše radost je radost ze spásy a naše spása je v obnoveném společenství s Bohem v jeho království. Nebe na zemi je nesmysl jenom tehdy, když to má být nebe bez

Boha. Nebe na zemi nám může nabídnout jedině sám Bůh, a to také učinil tím, co pro nás vykonal, aby nás spasil.

Postní cesta je tedy velice vážnou cestou k pravé radosti. Naše postní obrácení není něco, co by nás mělo trápit a rmoutit, je to velice radostná a šťastná výměna falešných zdrojů falešné radosti za autentický pramen a důvod jediné pravé radosti. Postní „umrtvování“ ani nemá mít nějaký negativní, nýbrž navysost pozitivní charakter. Tak např. představa, že bychom si měli odříct část televizní zábavy, nás může rmoutit. Ale je možné ani nemyslet na to, o co přijdu, když ji nezapnu, a orientovat se spíše na velice potěšující skutečnost, že je u mne trvale na návštěvě můj nejlepší Přítel, pro kterého bych si měl rozhodně udělat více času než dosud, kterého bych neměl nechávat samého. Přinášet sami sebe v oběť můžeme jedině tak, že se nejdříve naplníme opravdovou radostí z Toho, který je Láska a který se „obětoval za nás, aby nás zachránil z tohoto světa“. Chce se snad někdo bránit před touto záchranou? Milovat Boha nade všechno není něco, co by nás mohlo zatěžovat nebo omezovat, ale co nás má naplňovat ohromující radostí, že můžeme milovat Lásku tak velikou, že nic většího už nám nikdo nabídnout nemůže. Cokoliv se mimo něj zdá také veliké, jedinečné a láskyhodné, to je pro nás vlastně pouze něco jako odrazový můstek nezvratné jistoty a přesvědčení, že náš Bůh a Pán je ještě něco nejen mnohem, ale nekonečně většího, jedinečnějšího a láskyhodnějšího.

To nejzávažnější a nejdrahocennější, co každý z nás dostal již při svém početí, je čas, který má zde na zemi k dispozici. Míra času, jakou je ochoten někomu či něčemu věnovat, je výmluvným ukazatelem, jak velice si toho či onoho cení. Postní doba je dobou tohoto důležitého duchovního bilancování světených hodnot a nezbytných ná-

pravných opatření. Zkusme si zanést na papír, kolik z našeho disponibilního času od nás dostanou za týden naše děti, kolik naši drazí, kolik naše duše, kolik nejrůznější zábavy a marnosti a kolik Bůh. To budiž jeden z podkladů pro náš rozhodující obrat ve velikonoční zpovědi.

Čím více se ztrácíme uprostřed zpohanštělé společnosti, tím více se naše situace blíží postavení prvních křesťanských obcí a tím aktuálnější jsou papežské katecheze, které nám staví před oči jejich příklad. Budoucnost církve závisí především na stavu jejich nejzákladnějších buněk, rodinných církví. Tam, kde se rodí a vyrůstá nové pokolení, musí se stále rodit a rozrůstat také Boží království. Kéž naše děti vyrůstají v prostředí, kde jejich nejzávažnějším, nedotknutelným a nejradostnějším bodem denního programu není večerníček, ale setkání s Pánem ve vroucí společné modlitbě.

Ačkoliv se nám svět představuje v tak lákavé a oslňující podobě, stojí ve skutečnosti před svým zhroucením. Toto zhroucení ještě neznamená eschatologický konec, po němž bude následovat poslední soud. Blíží se spíše něco jako zhroucení babylonské věže, při kterém lidé zakusí, že všechno jejich nenasytitelné hromadění je marnost. Tak jako před zničením Jeruzaléma varoval Pán své věrné, aby včas mohli odejít do hor, tak i nám nyní posílá své proroky, aby nás varovali a připravili, aby nás tento příchod Páně nepřekvapil. Je to naše škoda a opovážlivost, jestliže jim nechceme věnovat pozornost, jako by doba proroků již skončila, ačkoliv nám svatý Petr výslovně řekl již o Letnicích: „Vaši synové a dcery budou prorokovat, způsobím divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev, oheň a sloupy dýmu.“ A proto: „Mějte bedra připravená a naše lampa ať hoří.“ „Modleme se v každé době, abychom mohli uniknout všemu tomu, co se má stát.“

-/š-

Výzvy fatimského poselství (91)

Avšak téhož dne byl nepřítomný sv. apoštol Tomáš, který se zdráhal uvěřit v to, co mu ostatní apoštolové vyprávěli. Za osm dní je Ježíš opět navštívil, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,26-28).

O několik dní později, při prvních ranních paprscích, učedníci, kteří strávili noc lovením ryb bez jakéhokoliv úlovku, uviděli Ježíše, který se jich ze břehu ptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“ On jim řekl: „Hodte síť na pravou stranu loď, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. (...) Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle

chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili. (...) Pojďte sníst!“ (...) Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu (Jan 21,5-13).

Navratme se však do dne zmrtvýchvstání, abychom viděli příběh dvou emauzských učedníků, kteří se - vyčerpaní a smutní z události umučení a smrti svého Mistra - rozhodli vrátit domů. Kráčeji svou cestou, když jeden pocestný - samotný Ježíš, kterého však nepoznávají, - je dostihne a dá se s nimi do řeči. Chce vědět, co se událo v Jeruzalémě a co se jich, jak se zdá, týkalo. Zeptal se jich: „Co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. (...)“ A on jim řekl: „(...) Což to všechno nemusel Mesiáš vytr-

pět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nahnýl.“ Věšel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho (Lk 24,19-31).

Těmito i mnohými dalšími fakty, které nám uvádí Písmo svaté, je skutečnost Ježíšova zmrtvýchvstání velmi jasně dokázána. Nejedná se o nějakou fantazii a ještě méně o nějakou kolektivní sugesci, protože tato fakta se odehrála v přítomnosti odlišných osob, při různých příležitostech a za rozdílných okolností.

V nich se Ježíš Kristus ukazuje takový, jaký je - pravý člověk a Bůh, kterého se učedníci dotýkají, a tak si ověřují, že je to tentýž, který byl ukřižován, protože jim umožňuje vidět jizvy ran, které zanechaly na ruce hřeby, a ránu způsobenou kopím, jež mu probodlo bok, a dotknout se jich. Tak jich Pán vyzývá, aby se přesvědčili o jeho realitě a viděli, že má tělo a kosti a že na sobě uchovává znaky svého umučení. Tak řekl Tomášovi v přítomnosti ostatních učedníků: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,27-28).

Na břehu Tiberiánského moře se Ježíš ukazuje svým učedníkům jako společník, který jim jde vstříc, aby jim pomohl a ukázal místo, kde najdou hojnější úlovek. Mezitím jim na břehu připravuje obcerstvení: rybu opečenou na ohni a chléb. On sám jim přítom slouží a všechno rozděluje jako otec, který připravuje jídlo svým dětem a slouží jim.

Emauzským učedníkům se Ježíš ukazuje jako běžný pocestný, který jde s nimi stejnou cestou, zapojuje se do jejich rozhovoru a vysvětluje jim poslání Mesiáše, jež jim trpělivě odhaluje a umožňuje uvidět v prorockých výrociích Písma. Přijímá pozvání k přenocování a večerí s nimi. U stolu koná gesta, která ho odhalují zbylým dvěma učedníkům, neboť byli navyklí vidět, jak je dělal Mistr: bere chléb, vzdává díky, láme ho a dává jim. Při tomto gestu si oba uvědomí, že jejich společníkem na cestě byl Pán.

Ježíš Kristus tudíž vstal z mrtvých a jeho vzkříšení je základem našeho vzkříšení: „Kdo věří, má život věčný (...) a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,47.54).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 25. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (3) 8.35 Na koberečku (16) 8.50 Leskovec 9.05 Přání 9.20 Zapomenutá generace 9.50 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Animované biblické příběhy (7, 8, 9) 19.35 Cesty za poznáním - Shekawatí 20.05 Octava dies 20.35 Kolekce filmů z Filmové školy Písek 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.20 Noemova pošta.

Po 26. 2.: 8.05, 18.05 Post ako cesta 8.35, 21.45 Na koberečku (17) 8.55 Klip 9.00 Noční univerzita - Mons. Josef Hrdlička 10.00, 19.00 Cesty za poznáním 10.30 Octava dies 11.00, 21.00 Setkání s hostem - Anděla Bílková 11.40 Klip 18.45 Leskovec na Hornolidečsku 19.30 Po stopách Ježíše Krista (2) 20.05 Mezi nebem a zemí (11) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 22.00 Noční univerzita - P. Elias Vella 23.00 Koncert.

Út 27. 2.: 8.05 Highlight (3) - zahraniční gospelová scéna 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.45 Čteme z křesťanských periodik 9.20, 19.00, 23.00 Cesty za poznáním - Národní park Capitol Reef, Stonehenge, Chichen Itza a Tulum 9.50, 21.30 Kinematograf múz - Duchovnost 10.45 Atlas Charity - Vranov 10.55 Poltón klub (19) 18.05 Dětská televize 20.05 Misijní

magazín - Ukrajina 21.05 Přání 21.20 Klip 22.30 Octava dies.

St 28. 2.: 8.05 Cesty za poznáním - Yosemiteký národní park, Národní park Joshua tree, Etosha 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity 8.50, 21.35 Dětská televize 9.20 Hlubinami vesmíru (1) 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (3) 18.45 Štúdio AHA - pořad pro mladé (2) 19.25 Setkání s hostem - Anděla Bílková 20.08 Poltón klub (20) 21.05 Dialóg ako cesta k jednotě 21.40 Prlov 21.55 Noční univerzita - Mons. Josef Hrdlička.

Čt 1. 3.: 8.05 Dialóg ako cesta k jednotě 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita - P. Elias Vella 10.00 Poltón klub (20) 10.55 Prlov 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Cesty za poznáním 18.05 Highlight (3) 19.30 Octava dies 20.05, 23.20 Lumen 2000 20.35 Setkání s hostem - Zdeněk Růžička 21.15 Post ako cesta 21.50 Po stopách Ježíše Krista (3) 22.20 Kinematograf múz - Duchovnost.

Pá 2. 3.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (3) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.25 Misijní magazín - Ukrajina 10.10, 19.30, 21.05 Cesty za poznáním 10.40 Na koberečku (17) 10.55, 21.15 Atlas Charity - Hodslavice 11.00 Přání 11.15

Post ako cesta 18.05 Křížová cesta 18.45 Prlov 19.00 Dětská televize 20.05 Hlubinami vesmíru (2) 23.00 Noční univerzita - P. Elias Vella.

So 3. 3.: 8.02; 11.55; 20.00 Malý biblický příběh (5) 8.05 Prlov 8.20, 19.00 Cesty za poznáním - Dougga, Colosseum, Real Alcazar 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Animované biblické příběhy (7, 8, 9) 10.30 Mezi nebem a zemí (11) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Highlight (4) 18.45 Přání 19.30 Studentský design 2006 20.05 Pěšák Boží 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (17) 21.25 Dialóg ako cesta k jednotě 21.55 Poltón klub (20) 22.50 Noční univerzita - Mons. Jan Graubner.

Ne 4. 3.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (4) 8.35 Na koberečku (17) 8.50 Prlov 9.00 Přání 9.15 Dialóg ako cesta k jednotě 9.50 Setkání s hostem - Zdeněk Růžička 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Animované biblické příběhy (10, 11, 12) 19.35 Cesty za poznáním - Yosemiteký národní park, Národní park Joshua tree, Etosha 20.05 Octava dies 20.35 Koncert - Across The Music 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.20 Hlubinami vesmíru (2) 23.20 Misijní magazín - Ukrajina.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku JUD. Ing. Jiřího Karase DĚJINY POLITICKÝCH HNUTÍ KŘESŤANŮ**, která se bude konat v **úterý 6. března 2007 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Římskokatolická farnost ve Šternberku a pastorační rada farnosti pro vás připravily **POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU** s P. Leem Zerhauem, nemocničným kaplanem z Brna, v sobotu 10. března 2007 v jídelně lesnického učiliště v Opavské ulici ve Šternberku.

Téma: Bolest a soucítí, pohled víry na nemoc a utrpení.

Program: 8.30 – zahájení, ranní modlitba ● 9.00 – I. přednáška – meditace ● 10.30 – II. přednáška – meditace ● 11.30 – modlitba bolestného růžence ● 12.00 – oběd ● 13.00 – konference, kněží odpovídají na vaše dotazy ● 14.30 – III. přednáška – meditace ● 15.30 – kající pobožnost a příležitost ke svátosti smíření ● 16.15 – křížová cesta ve farním kostele ● 17.00 – mše sv. ve farním kostele.

Zařídte si účast na obnově tak, abyste neodcházeli přede mší svatou. Duchovní obnova beze mše sv. není úplná a vytrácí se její pravý účel. **Příhlášky** získáte na faře ve Šternberku, Farní 3, tel.: 585 013 714 nebo po bohoslužbách v sakristii kostela. Režijní poplatek činí 170 Kč.

Vyplněnou přihlášku s poplatkem odevzdejte v obálce na faře ve Šternberku. Závazně se přihlašujte do 5. března 2007!

60LETÉ JUBILEUM

2. února 1947 založil františkán Petrus Pavlicek Růžencové kající křížové tažení. P. Pavlicek v mládí vystoupil z Církve a vrátil se do ní ve svých 35 letech. Hnutí se modlilo od začátku za uvolnění Rakouska ze sovětské správy a za křesťany v komunistických státech. Dnes má toto hnutí 700 000 členů ve 130 zemích světa. Každoročně pořádá o svátku Jména Panny Marie velkou slavnost ve Vídeňské městské hale. Hnutí vydává časopis „Betendes Gottesvolk“, který má náklad 400 000 výtisků. Členové hnutí se denně modlí růženec za mír ve světě. Hnutí oslavilo 60. výročí svého založení. (Kath-net)

URUGUAY: ÚLOHA LAIKŮ V EVANGELIZACI

Melský biskup Luis del Castillo Estrada řekl při své návštěvě Evropy, že v Uruguayi je dnes úloha laiků klíčová. V hlásání evangelia jsou důležití hlavně oni. V Uruguayi jsou tři čtvrtiny lidí pokřtěny, ale na mši jich chodí 5 procent. Země má dlouhou historii antiklerikalismu a kněží je nedostatek.

Ve venkovských oblastech vedou laici bohoslužby slova, vyučují náboženství a vystupují v rozhlase. Křest je stále populární, a tak laici katechizují rodiče a dávají jim materiály, podle kterých mohou pracovat se svými dětmi. ACN – Res Claritatis

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chce. Jestliže se přede mnou skloniš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponosou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

Liturgická čtení

Neděle 25. 2. – 1. neděle postní

1. čt.: Dt 26,4–10
Ž 91(90),1–2.10–11.12–13.14–15
Odp.: srov. 15 (*Bud' se mnou, Pane, v mé tísní.*)
2. čt.: Řim 10,8–13
Ev.: Lk 4,1–13
Slovo na den: *Duch ho vodil pouští.*

Ev.: Lk 11,29–32
Slovo na den: *Proti tomuto pokolení.*

Čtvrtek 1. 3. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14
Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8
Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
Ev.: Mt 7,7–12
Slovo na den: *Dá dobré těm, kdo ho prosí!*

Pondělí 26. 2. – ferie

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)
Ev.: Mt 25,31–46
Slovo na den: *Cokoli jednomu z nejposlednějších.*

Pátek 2. 3. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28
Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8
Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti víny, Hospodine, Pane, kdo ob stojí?!*)
Ev.: Mt 5,20–26
Slovo na den: *Jdi se nejprve smířit.*

Úterý 27. 2. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11
Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19
Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,7–15
Slovo na den: *Nemluvte naprázdno.*

Středa 28. 2. – ferie

1. čt.: Jon 3,1–10
Ž 51(50),3–4.12–13.18–19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Sobota 3. 3. – ferie

1. čt.: Dt 26,16–19
Ž 119(118),1–2.4–5.7–8
Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Mt 5,43–48
Slovo na den: *On dává svému slunci vycházet na zlé i na dobré.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	25. 2.	26. 2.	27. 2.	28. 2.	1. 3.	2. 3.	3. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	288	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	309
Prosby	289	292	296	299	302	306	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	307
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	308
Prosby	287	291	295	298	301	305	308
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	314
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

DOTISK

MODLITBY DOPORUČOVANÉ SV. LUDVÍKEM M. GRIGNIONEM Z MONTFORTU

Uspořádal P. ThLic. Filip M. A. Stajner OP

Příloha ke knize O pravé mariánské uctě, texty v české a latinské verzi.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, přepracované a doplněné vydání, dotisk. Brož., 122 x 189 mm, 60 stran, 45 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

POUTNÍK SE VRACÍ

Antonín Džbánek a kolektiv autorů

Monografie o význačném a opomíjeném českém skladateli, spisovateli a malíři J. B. Foersterovi nám přibližuje jeho osobnost, dílo i osudy, poznamenané komunistickou nevráživostí vůči všem, kteří veřejně projevují svou víru v Boha. Práce je výsledkem kolektivní práce českých muzikologů a hudebníků. Kniha obsahuje podrobnou dokumentaci a četné ilustrace.

SET OUT - Roman Míšek • Váz., 160 x 230 mm, 320 stran, 298 Kč

MŮJ ŽIVOT PRO MLADÉ

Don Bosco • Překlad Jan Ihnát a Ladislav Heryán

V pamětech zakladatele salesiánské kongregace dostává čtenář do rukou zajímavý životopis světce, který celý svůj život zasvětil mládeži. Don Bosco začal své vzpomínky psát v 58 letech

na příkaz Svatého otce Pia IX. Větší část textu zůstala na jeho výslovné přání přes 70 let uzamčena v salesiánských archivech a teprve roku 1946 připravil jejich vydání Eugenio Ceria, jeden z životopisců Jana Boska. Kompletní podoba vzpomínek Jana Boska vyšla až na přelomu tisíciletí a je dnes k dispozici široké veřejnosti v jazykové úpravě známého salesiánského životopisce Teresia Boska.

Portál, s. r. o. • Brož., A5, 228 stran, 225 Kč

MARCELINO (O přátelství mezi chlapcem a Ježíšem)

José Maria Sánchez-Silva • Překlad Věra Kofroňová • Ilustrace Markéta Laštůvková

Příběh odloženého chlapce, kterého našli františkánští mniši u vrat svého kláštera. Ujali se ho, pečovali o něj a přijali ho do svého společenství. Knižka vypráví o mnoha veselých kouscích malého Marcelina, o jeho přátelství s mnichy, ale především o jeho přátelství s Ježíšem, se kterým často rozmlouval v podkrovní místnosti kláštera. První díl knihy končí chlapcovou smrtí. Ve druhém díle autor popisuje velkou cestu malého Marcelina do nebe, kde na něj čeká jeho maminka, kterou za svého pozemského života nepoznal. Chlapec do nebe putuje se svým andělem strážným a cestou vzpomíná na různé veselé i vážné zážitky. Anděl ho připravuje na setkání s Kristem a s Pannou Marií. Publikace je určena dětem ve věku od deseti let. Vytisknuto na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., A5, 128 stran, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.